

MIROSLAV KOŠUTA

MIROSLAV KOŠUTA

Vrnitve in odhod

Jutro in kri

Podrsavanje dvigala, kljuvanje ženskih pet po stopnicah,
školjka nad nami si spira grlo, pod nami
regljanje o moževih kapricah,
z leve, z desne zategli klici cevi, podobni hropenju kitov,
vrišč in hlipanje po mami,
brnenje telefona, s ceste razdraženo hupanje avtomobilov,
streli v televizijskem filmu, smeh, radio, ki polke igra,
kljuke, škripanje vrat, steklenice, odvažanje smeti,
gruljenje golobov, šumot z vseh strani sveta -
ampak jaz ležim, jaz ne odprem oči.

Iz kuhinje vonjavo brbotanje, žena ponuja kavo,
zvihram rjuho, belo zastavo,
vstanem in grem, da se obrijem. Dobro jutro, mi reče,
bolj ali manj prijazno. Vrnem pozdrav,
v zrcalu zagledam njega, ki nekega dne ne bo vstal,
in se urežem: naj teče kri, dokler teče.

Odprta hiša

Nekega dne, ko me jutro izkliče,
bom odprl hišo:
najprej okna, kot zmeraj, za ptiče
in dehtenje trav,
potem vrata, ki vrata niso,
ker jih ne odpira pozdrav
in skozi njih ne prihaja,
potem vse štiri stene,
drugo za drugo, od kraja
in skrbno, v smeri urnega kazalca,
a preden ta sklene
svoj prvi krog,
bom strop zabil v tla
in pod pognal v nebo.
Tak bo moj dom.

Če pa bom, kot mislim, da bom,
v svoji hiši brez strehe sten oken vrat
še zmeraj zaprt,
ti bom pisal pod večer,
da me usliši
in me pridi razgnat
v vse štiri strani sveta,
v nebo in v tla,
da se tudi v meni naseli mir
kot v moji odprti hiši.

Vravec

Na mizi knjige z nemimi naslovi,
pero, očala, mapa, listi
z nitjem stavkov brez rdeče niti,
nadih otožnosti.

Je kriv le vravec, od kdo ve kod
prištel kot z borjača
otroških iger, da zvabi me na pot?

Na oknu se je zjajčil, da preveri
z desne, če sem pravi, z leve,
otresel mavrico s peruti, zbudil dneve
peska, apna, vode, zidanja
v spomin, rasti v drevo,
naenkrat pomežiknil, čivknil
in prhnil v svetlem rezu čez nebo.

Na mizi knjige z nemimi naslovi,
pero, očala, mapa, listi -
in v rezu zapršeni klici in kriki.

Tu sem že bil

Tu sem že bil, čeprav sem danes prvič.
Tako domač je ta zadah po starem
in presnem. Soba? Skedenj? Vonj po mrvi.
Po sivki. Z zimskim polnjene omare?
Papir, poplavljen in sušen med stegni?

Oživljam dan za dnem in vsako stvar in kraj.
Ne odprem oči. Ugibam, iščem v sebi,
in doživeto v praznik rase kakor mlaj.

Oblečem se v tišino

Oblečem se v tišino: tako po meri
mi je krojena, da mi blaženost zalije ude.
Zrem v zamorje, zrem v nebo,
zrem v hlapljivo: v ure sreče, v ure hude.

In jadro, z okruški sonca stkano,
drsi v sinjino in bo vsak hip zašlo.

Večer ob oceanu

Cabo de So Vicente

Je dan, ki ga pogoltne ocean,
za vselej ugasnil? Ali leže med druge dneve
kot onemogla ptica jadrnica med galeje
konkvistadorjev, na dno, globoko, v Glen,
med slepe alge, v tokove rdečih
in modrih voda, v temo predhišja pozabe?

In tam, tam na dnu, globoko, vztrajno tli
kot v meni misel iz otroštva, nora
nepriзнana sanja, da sine milostna zarja,
ki me v mornarja osvajaľca spremeni.

Nimam drugega imena

Nimam drugega imena kot tisto, ki zdrsi
s tvojih ustnic, samo tisto, samo ti
me izkličješ, s tvojih ustnic ko kaplja v prst,
sprhnelo v suši. Pridi,
prt je pogrnen, postelja vabi, stopiva
k obedu, reče moje ime s tvojih ustnic.

Zaprhutajo vode kot jamske ptice, svetlijo
kaplje v tkanju pajčevnih poti, šumot
in kлокotanje se stočita v melodijo, v ubrano
zvenenje, da oboki zacvetijo
kot od planktona, vse je živo, vse
v naju in midva v vsem. Globoko pot
sva prehodila. Še skoraj stalaktita.

Besede strah ni več v slovarju

Besede strah ni več v slovarju, po katerem listam,
zvrtničil sem jo, tesen lajbec, v veter,
zadiham vseobsežno kot obzorje, v prsih spletem
gnezda sončnih zvokov, ritem je tekoč, utrip
srca kot ura, vonji, vriski, slike, maske in obrazi
še v temi prepoznavni.

Prozoren mrak žari, ob dolgi mizi, srednjeveško
obloženi z rojstvi in doživetji in časi in kraji,
sedimo skupaj živi in mrtvi.
Ko vstanemo in gremo, katera koli pot je prava.

Gre glas o tem

Gre glas o tem, da se razcveta morje
v ledene rože, zdaj le še pri dnu,
v zalivih, koder tok ne bega alg,
da reke nosijo z gora le sneg, po dnu,
planinske zvonce, sprhnjene v kristal,
da mulj zakriva pot čred, na dnu.

Gre glas o tem in tudi glas o drugem,
pripovedi spod krova potopljenih bark.
Ljudem se ježi spanec, če zaspijo,
a kar nas je živelo v miru z morjem,
naprej ga hodimo v požirkih pit.

Zakročil je črn oblak

Zakročil je črn oblak, poln ščebetanja,
naenkrat obstal, onemel in se spustil
po drči neba proti meni, v krošnje, na žice.

Zajel sem v pesmi slovesa, plosnil v zahvalo:
Nikar, ne zamujajte se, v zimo
moram sam. Srečno na jug, o ptice.

Bil bil (izštevanka)

Ta, ki pride, ta, ki gre,
ta, ki v krogu z nami je
bil bil, bil bil.

Ta, ki vidi, ta, ki zna,
ta, ki tujec je doma
bil bil, bil bil.

Ta, ki nikdar, ta, ki vest,
ta, ki je v sotočju zvezd
bil bil, bil bil.

Ta, ki v prsti, ta, ki plaz,
ta, ki je podtalnic glas
bil bil. Bil.